

" মৰমৰ সন্তানসকল - নিজৰ সৌভাগ্য গঢ়িবলৈ হ'লে ঈশ্বৰীয় সেৱাত ব্ৰতী হোৱা, মাতা আৰু কন্যা সকল পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'বলৈ উদ্বাউল হ'ব লাগে, শিৱ শক্তিসকলে পিতাৰ নাম উচ্ছল কৰি তুলিব পাৰে "

প্ৰশ্ন: সকলো কন্যাকে পিতাই কোনটো শুভ ৰায় দিয়ে ?

উত্তৰ: হে কন্যাসকল - তোমালোকে এতিয়া চমৎকাৰ (কমাল) কৰি দেখুওৱা। তোমালোক মম্মাৰ সমান হ'ব লাগে। এতিয়া তোমালোকে লোক-লজ্জা বাদ দিয়া। নিৰ্মোহী হোৱা। যদিহে অধৰ কন্যা হোৱা তেন্তে দাগ লাগি যাব। তোমালোকে ৰং-বিৰং মায়াৰ পৰা সাৱধানে থাকিব লাগে। তোমালোকে ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰা তেতিয়া হেজাৰ-হেজাৰ লোক আহি তোমালোকৰ চৰণত পৰিবহি।

ওঁ ম শান্তি। তোমালোক উদ্বাউল হওঁতা শিৱশক্তি হোৱা। পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'বলৈ উদ্বাউল হ'ব লাগে। ইয়াকে কোৱা হয় ঈশ্বৰীয় নিচা (মৌলাই মস্তি)। পিতাই সন্মুখলৈ চাব লাগে কোন কোন বহি আছে। বাস্তৱত ক্লাছৰ (শ্ৰেণীৰ) বৈঠক এনেকুৱা হ'ব লাগে যাতে টিচাৰে (শিক্ষকে) সকলোৰে প্ৰতি নজৰ দিব পাৰে। এয়া যেন সৎসঙ্গ হৈ যায়। কিন্তু কৰি কৰিবা, ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰিয়েই এনে হয়। ক্লাছত ক্ৰমানুসাৰে বহুৱাব নোৱাৰি। সন্তানসকল (বাবাৰ) মুখ চোৱাৰ বাবে আকুল হৈ থাকে নহয়, তেনেদৰে বাবাও আতুৰ হৈ থাকে। সন্তান অবিহনে ঘৰখন অন্ধকাৰ যেন লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে উচ্ছল কৰি তোলা। কেৱল ভাৰতকে নহয় গোটেই দুনিয়াকে উচ্ছল কৰি তোলাঁতা হোৱা।

* গীত :- মাতা অ ' মাতা তুমিয়েই সকলোৰে ভাগ্য বিধাতা .... (মাতা অ ' মাতা তু হে সবকী ভাগ্য বিধাতা ....)

ওঁম শান্তি। এই গীতো তোমালোকৰ শাস্ত্ৰ। সকলো শাস্ত্ৰৰে শিৰোমণি হৈছে গীতা আৰু সকলো শাস্ত্ৰ মহাভাৰত, ৰামায়ণ, শিৱপুৰাণ, বেদ, উপনিষদ আদি ইয়াৰ পৰাই ওলাইছে। ওৱাণ্ডাৰ (আশ্চৰ্যকৰ) নহয় জানো। মনুষ্যই কয় নাটকৰ ৰেকৰ্ড (বাণীবদ্ধ কৰা) বজায়। শাস্ত্ৰতো এওঁলোকৰ ওচৰত নাই। আমি কওঁ এই ৰেকৰ্ডৰ পৰা যি অৰ্থ ওলায়, তাৰপৰা সকলো বেদ গ্ৰন্থ আদিৰ সাৰ ওলায়। (গীত বাজিল) এয়া হৈছে মম্মাৰ মহিমা। মাতাতো অনেক আছে। কিন্তু মুখ্য হৈছে জগত অম্মা। এই জগত অম্মায়েই স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খোলে। আকৌ তেঁৱেই জগতৰ মালিক হয় তেন্তে নিশ্চয় মাঁৰ লগতে তোমালোক সন্তানসকলো আছে। তেওঁৰেই গায়ন আছে - তুমিয়েই মাতা-পিতা....। শিৱবাবাকেই মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়। ভাৰতত জগদম্মাও আছে জগতপিতাও আছে। কিন্তু ব্ৰহ্মাৰ ইমান নাম বা মন্দিৰ আদি নাই। কেৱল আজমীৰৰ ব্ৰহ্মাৰ মন্দিৰ প্ৰসিদ্ধ, তাত ব্ৰাহ্মণো থাকে। ব্ৰাহ্মণ দুই প্ৰকাৰৰ হয় - সাৰসিদ্ধ আৰু পুষ্কৰণী। পুষ্কৰত থকাসকলক পুষ্কৰণী বুলি কোৱা হয়। কিন্তু সেই ব্ৰাহ্মণসকলে এই কথা নাজানে। ক'ব আমি ব্ৰহ্মা মুখবংশী হওঁ। জগত অম্মাৰ নামতো অতি প্ৰখ্যাত। ব্ৰহ্মাক ইমান নাজানে। কোনোবাই বহুত ধন-সম্পত্তি পালে ভাবে এয়া সাধু-সন্তসকলৰ কৃপা। ঈশ্বৰৰ কৃপা বুলি নাভাবে। পিতাই কয় মোৰ বাহিৰে আন কোনেও কৃপা কৰিব নোৱাৰে। মইতো সন্যাসীসকলৰ মহিমাও কৰোঁ। যদিহে এই সন্যাসীসকল পৱিত্ৰ নহ'লহেঁতেন ভাৰত জ্বলি মৰিলহেঁতেন। কিন্তু সংগতি দিওঁতাতো এজনেই পিতা। মনুষ্যই মনুষ্যৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে।

বাবাই বুজাইছে যে তোমালোক সকলো হৈছা শোক বাটিকাত (দুখত কুটিৰত) থকা সীতা। দুখততো শোক হয়েই। বেমাৰ আদি হ'লে দুখ নহ'ব জানো। বেমাৰ হলে নিশ্চয় চিন্তন চলিব - কেতিয়া ভাল হ'ম? এনেকৈতো নোকোৱা যে বেমাৰেই হৈ থাকক। পুৰুষাৰ্থ কৰে যাতে ভাল হৈ যায়। নহ'লে নো ঔষধ আদি কিয় লয়? এতিয়া পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলক এই দুখ, বেমাৰ আদিৰ পৰা মুক্ত কৰি পুৰস্কাৰ দিওঁ। মায়া ৰাৱণে তোমালোকক দুখ দিছে। মোকতো সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা বুলি কয়। সকলোৱে কয় ভগৱানে দুখ দিবলৈকে জানো সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰিলে! স্বৰ্গত জানো এনেকৈ ক'ব। ইয়াত দুখ আছে সেয়েহে মনুষ্যই কয় যে ভগৱানৰনো কি দৰকাৰ হ'ল যে দুখৰ সৃষ্টি ৰচনা কৰিলে, আৰু কাম নাছিল নেকি? কিন্তু পিতাই কয় - এই সুখ-দুখ, হৰা-জিকাৰ খেল নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ভাৰতক লৈয়ে এই খেল - ৰাম আৰু ৰাৱণৰ। ভাৰত ৰাৱণৰ সৈতে হাৰিলেই পৰাজয় আকৌ ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ ৰামৰ হৈ পৰে। ৰাম বুলি কোৱা হয় শিৱবাবাক। বুজাবৰ বাবে ৰামৰো আৰু শিৱৰো নাম ল'বলগীয়া হয়। শিৱবাবা সন্তানসকলৰ মালিক অথবা নাথ। তেওঁ তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰে হৈছে স্বৰ্গৰ প্ৰাপ্তি, তাত আকৌ পদো আছে। স্বৰ্গততো দেৱতাসকলেই

থাকিব। অচ্ছা স্বৰ্গ নিৰ্মাণ কৰোঁতাজনৰ মহিমা শুনা।

(গীত) ভাৰতৰ সৌভাগ্য বিধাতা এই জগদম্বাই হয়। তেওঁক কোনেও নাজানেই। অম্বাজীলৈতো অনেক মানুহ যায়। এই বাবাও বহুবাৰ গৈছে। ববুৰনাথৰ মন্দিৰলৈ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰলৈ বহুবাৰ গৈছে। কিন্তু একোৱেই জনা নাছিল। কিমান অবুজন আছিল। এতিয়া মই এওঁক কিমান বুদ্ধিমান কৰি তুলিছো। জগদম্বাৰ টাইটেল (উপাধি) কিমান শ্ৰেষ্ঠ - ভাৰতৰ সৌভাগ্য বিধাতা। এতিয়া তোমালোকে অম্বাজী মন্দিৰলৈ গৈ চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিব লাগে। জগত অম্বাৰ ৪৪ জন্মৰ কাহিনী শুনাৰ লাগে। এনেয়েতো মন্দিৰ অনেক আছে। মম্বাৰ এই চিত্ৰকতো মানি নল'ব। অচ্ছা, সেই অম্বাৰ মূৰ্তিৰ ওপৰতে বুজোৱা আৰু লগত এই গীতটিও লৈ যোৱা। এই গীতটিয়ে তোমালোকৰ প্ৰকৃত গীত। চাৰ্ভিচতো বহুত আছে। কিন্তু চাৰ্ভিচ কৰোঁতা সন্তানসকলৰো স্বচ্ছতাৰ প্ৰয়োজন। তোমালোকে এই গীত জগত অম্বাৰ মন্দিৰলৈ লৈ গৈ বুজোৱা। জগদম্বাও কন্যা হয়, তেওঁ ব্ৰাহ্মণী। জগদম্বাৰ ইমানবোৰ ভূজা কিয় দিয়া হৈছে? কিয়নো তেওঁৰ সহায়কাৰী সন্তান অনেক। শক্তি সেনা নহয় জানো। সেয়েহে চিত্ৰত অনেক ভূজা দেখুৱাই দিছে। শৰীৰ কেনেকৈ দেখুৱাব? ভূজাৰ চিহ্ন সহজ, শোভনীয়ও হয়। ইমানবিলাক ভৰি দিলে কেনেকুৱা চেহেৰা হৈ যাব। ব্ৰহ্মাৰো কেইবাখনো ভূজা দেখুওৱা হয়। তোমালোক সকলো তেওঁৰে সন্তান, কিন্তু ইমান ভূজাতো দিব নোৱাৰে। গতিকে তোমালোক কন্যা-মাতাসকলে চাৰ্ভিচত লাগি যাব লাগে। নিজৰ সৌভাগ্য গঢ়ি তোলা। অম্বাৰ মন্দিৰত গৈ তোমালোকে এই গীতটিৰ ওপৰত মহিমা কৰিলে অনেক আহি যাব। তোমালোকে ইমান নাম উলিয়াবা যি পুৰণি ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলেও উলিয়াব নোৱাৰিব। এই সৰু-সৰু কন্যাসকলে আশ্চৰ্যকৰ কাম কৰিব পাৰে। বাবাই কেৱল এগৰাকীক নকয়, সকলো কন্যাকে কয়। হেজাৰ-হেজাৰ লোক আহি তোমালোকৰ চৰণত পৰিবহি। তেওঁলোকৰ আগত ইমানে আঠু নল'ব যিমান তোমালোকৰ ওচৰত আহি আঠু ল'ব। অৱশ্যে ইয়াৰ বাবে লোক-লজ্জা বাদ দিব লাগিব। একেবাৰে নিৰ্মোহী হ'ব লাগিব। এনেকৈ ক'ব যে মইতো বিয়া নহওঁৱেই, মইতো পৱিত্ৰ হৈ থাকি ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিম। অধৰ কুমাৰীসকলৰ তথাপিও দাগ লাগি যায়। কুমাৰীয়ে বিবাহ কৰাৰ লগে-লগে দাগ লাগিবলৈ আৰম্ভ কৰে। ৰং-বিৰং মায়া লাগি যায়। এই জন্মত মনুষ্য কিহৰ পৰা কি হ'বগৈ পাৰে। মম্বাও এই জন্মতে হৈছে। তেওঁলোকে মৰ্যাদা পাইছে অল্প কালৰ বাবে। মম্বাই পাইছে ২১ জন্মৰ বাবে। তোমালোকো নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হৈ আছা। সম্পূৰ্ণ পাছ (উত্তীৰ্ণ) হৈ গ'লে দৈৱী জন্ম পাবা। তেওঁলোকৰতো অল্প কালৰ সুখ, তাতো কিমান চিন্তা থাকে। আমি হৈছো গুপ্ত। আমি বাহিৰত একো স্ব (প্ৰদৰ্শন) কৰিব নালাগে। তেওঁলোকে স্ব কৰে। এই ৰাজ্যতো মৰুভূমিৰ পানীৰ দৰে (মৃগতৃষ্ণাৰ সমান)। শান্ততো আছে, দ্ৰৌপদীয়ে ক'লে - অন্ধৰ পুত্ৰ অন্ধ, এওঁলোকে যাক ৰাজ্য বুলি ভাবে সেয়াতো এতিয়া শেষ হওঁ-হওঁ। ৰক্তৰ নদী ব'ব। পাকিস্তানৰ যেতিয়া বিভাজন হৈছিল, ঘৰে-ঘৰে কিমান মাৰ-পিত হৈছিল। এতিয়াতো ফুৰা-চকা কৰোঁতে ৰাস্তাতে মাৰ-পিত হ'ব। কিমান তেজ বৈ যাব, কি ইয়াকে স্বৰ্গ বুলি কোৱা হ'ব নেকি? কি এয়াই নতুন দিল্লী, নতুন ভাৰত? নতুন ভাৰততো পৰীস্থান আছিল। এতিয়া বিকাৰৰ প্ৰৱেশ হৈছে, ডাঙৰ শত্ৰু হয়। ৰাম-ৰাৱণৰ জন্ম ভাৰততেই দেখুওৱা হয়। শিৱজয়ন্তী বিলাতত পালন কৰা নহয়, ইয়াতে পালন কৰা হয়। তোমালোকে জানানে ৰাৱণ কেতিয়া আহে? যেতিয়া দিন পূৰা হৈ ৰাতি হ'ল তেতিয়া ৰাৱণ আহি গ'ল। যাক বাম মার্গ বুলি কোৱা হয়। দেখুওৱাও হয় বাম মার্গলৈ যোৱাৰ বাবে দেৱতাসকলৰ কেনে দুৰ্গতি হৈ যায়।

সন্তানসকলে চাৰ্ভিচ কৰিব লাগে। যি নিজেই জাগৃত হ'ব তেওঁ আনকো জাগৃত কৰি তুলিব পাৰিব। বাবাতো হৈছে শুভ চিন্তক। (তেওঁ) ক'ব, এওঁলোকৰ যাতে মায়াৰ থাপৰ নালাগে। বেমাৰ হ'লে চাৰ্ভিচ কৰিব নোৱাৰিব। জগত অম্বাইহে জ্ঞানৰ কলহ লাভ কৰে, লক্ষ্মীয়ে নাপায়। লক্ষ্মীক ধন দিলে, যাৰ দ্বাৰা দান কৰিব পৰা যায়। কিন্তু তাতো দান আদি নাথাকে। দান সদায় দুখীয়াক কৰা হয়। গতিকে কন্যাসকলে এনেকুৱা মন্দিৰবোৰলৈ গৈ চাৰ্ভিচ কৰিলে বহুত আহিব। চাক্ষাতি দিব, ভৰিত পৰিব। মাতাসকলৰ সন্মানো আছে। মাতাসকলে শুনিলে প্ৰফুল্লিতো হ'ব। পুৰুষসকলৰ আকৌ নিজৰ নিচা থাকে নহয়।

বাবাই বুজাইছে - এই সাকাৰ (ব্ৰহ্মা) হৈছে বাহ্যগামী। এওঁৰ ভিতৰত যি লৰ্ড (গৰাকী) আছে তেওঁ লৰ্ডৰো লৰ্ড। কৃষ্ণক “লৰ্ড কৃষ্ণ” বুলি কয় নহয়। মইতো কওঁ কৃষ্ণৰো লৰ্ড অৱ দি লৰ্ড হৈছে সেই পৰমাত্মা। তেওঁক এই ঘৰ (শৰীৰ) দিয়া হৈছে। গতিকে এওঁ লেণ্ড-লৰ্ড আৰু লেণ্ড-লেডী দুয়োজনেই হয়। এওঁ মেল (পুৰুষ) আৰু ফিমেল (স্ত্ৰী) দুয়োজনেই। আশ্চৰ্যজনক নহয়নে।

ভোগ লগাই থকা হৈছে। অচ্ছা, সকলোকে বাবাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ দিবা। আনন্দৰে চালাম পঠিয়ায় ডাঙৰ ওস্তাদলৈ। এয়া এক প্ৰথা। যেনেকৈ আৰম্ভণিতে সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল, তেনেদৰে অন্তিম সময়তো বাবাই অনেক মনোৰঞ্জন কৰাব। আবুলৈ

বহুত সন্তান আহিব। যি হ'ব সেয়া দেখা যাব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাত্ৰি ক্লাছ - ০৪-০৪-৬৪

এয়া ঈশ্বৰীয় মিছন চলি আছে। যি আমাৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোক আহি যাব। যেনেকৈ তেওঁলোকৰ মিছন হৈছে খ্ৰীষ্টিয়ান বনোৱাৰ। যি খ্ৰীষ্টিয়ান হয় তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টিয়ান ডাইনেষ্টিত (বংশত) সুখ পায়। বেতন ভাল পায়, সেইবাবে বহুত খ্ৰীষ্টিয়ান হৈ গৈছে। ভাৰতবাসীয়ে ইমান বেতন আদি দিব নোৱাৰে। ইয়াত কৰাপশ্চন (দুৰ্নীতি) বহুত। আকৌ উপটোকন নল'লেও চাকৰিলৈ বিপদ। সন্তানে পিতাক সোধে এই অৱস্থাত মই কি কৰোঁ? (বাবাই) কয় যুক্তিৰে কাম কৰা পিছত শুভ কাৰ্যত লগাই দিবা।

ইয়াত সকলোৱে পিতাক আহ্বান কৰে যে (তুমি) আহি আমাক পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলা, লিবাৰেট (মুক্ত) কৰা, ঘৰলৈ লৈ যোৱা। পিতাই নিশ্চয় ঘৰলৈ লৈ যাব নহয় জানো। ঘৰলৈ যাবলৈ ইমান ভক্তি আদি কৰা। কিন্তু পিতা যেতিয়া আহিব তেতিয়াহে লৈ যাব। ভগৱান হৈছে এজন। এনেকুৱা নহয় যে সকলোৰে মাজত প্ৰবৃষ্ট হৈ ভগৱানে কথা ক'ব। সংগমতহে তেওঁ আহিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে এনেকুৱা কথাক মান্যতা নিদিবা। আগতে দিছিল। এতিয়া তোমালোকে ভক্তি নকৰা। তোমালোকে কোৱা আগতে আমি পূজা কৰিছিলো। এতিয়া পিতা আহিছে আমাক পূজা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ। শিখসকলকো তোমালোকে বুজোৱা। গায়ন আছে নহয় - মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা....। দেৱতাসকলৰ মহিমা আছে নহয়। দেৱতাসকল থাকেই সত্যযুগত। এতিয়া হৈছে কলিযুগ। পিতায়ে সংগম যুগত পুৰুষোত্তম হোৱাৰ শিক্ষা দিয়ে। দেৱতাসকল সকলোতকৈ উত্তম, সেয়েহে ইমান পূজন কৰা হয়। যাক পূজা কৰা হয় তেওঁ নিশ্চয় কেতিয়াবা আছিল, এতিয়া নাই। বুজি পোৱা যায় এই ৰাজধানী পাষ্ট (অতীত) হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোক হৈছা গুপ্ত। কোনোবাই জানো জানে যে আমি বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ ওলাইছো। তোমালোকে জানা আমি পঢ়ি এনেকুৱা হওঁ। গতিকে পঢ়াৰ ওপৰত পূৰা পূৰা এটেনশ্বন (মনোযোগ) দিব লাগে। পিতাক অতি স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে তেন্তে আমি কিয় স্মৰণ নকৰিম। আকৌ দৈৱী গুণো লাগিব। অচ্ছা!

আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতা তথা দাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ, গুডনাইট (শুভৰাত্ৰি) আৰু নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-*

(1) এই দুনিয়াত নিজৰ বাহ্যিক স্ব (প্ৰদৰ্শন) কৰিব নালাগে। সম্পূৰ্ণ পাছ (উত্তীৰ্ণ) হ'বৰ বাবে গুপ্ত পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকিব লাগে।

(2) এই ৰং-বিৰং দুনিয়াত আৱদ্ধ হৈ পৰিব নালাগে। নিৰ্মোহী হৈ পিতাৰ নাম প্ৰখ্যাত কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে। সকলোৰে সৌভাগ্য জগাই তুলিব লাগে।

বৰদান: সদায়েই আনন্দৰ খোৰাক খাওঁতা আৰু খুৱাওঁতা আনন্দমূৰ্ত, সৌ ভাগ্যশালী হোৱা
তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰত প্ৰকৃত অবিনাশী ধন আছে সেয়েহে তোমালোক সকলোতকৈ চহকী হোৱা।
লাগিলে শুকান ৰুটিয়েই খোৱা, কিন্তু সেই শুকান ৰুটিতে আনন্দৰ খোৰাক নিহিত হৈ আছে, ইয়াৰ আগত
অন্য কোনো খোৰাক নাই। সকলোতকৈ ভাল খোৰাক খাওঁতা, সুখৰ ৰুটি খাওঁতা তোমালোক হোৱা
সেয়েহে সদায় আনন্দ-মূৰ্ত হৈ থাকা। গতিকে এনেকৈ আনন্দ-মূৰ্ত হৈ থাকা যাতে আনেও দেখি আনন্দ-মূৰ্ত
হৈ পৰে তেতিয়া সৌভাগ্যশালী আত্মা বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: নলেজফুল (জ্ঞা নেৰে পৰিপূৰ্ণ) তেওঁ হয় যাৰ এটাও সংকল্প বা বাণী ব্যৰ্থ নহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!